

L'Esquella de la Torratxa

Any XLIII : Número 2213

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 5 de agosto de 1921

PERTENEC A LA BIBLIOTECA
ATENEU DE BARCELONES

—Redeu, i quantes garrofes
cria l'arbre de la premsa
Sort que, amb tot i fer calor,
m'ho prenc un xic a la fresca.

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO e INTESTINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MARCEL·LO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

SARNA
CURA RÁPIDA
Sarnicida Paradell
Frasco 4 pesetas
Asalto, 26, farmacia - Barcelona

GRANS MAGATZEMS

DAMIANS

BARRETS DE PALLA
DES DE UNA PESSETA

Exposició de articles per a
VIATGE PLATJA Y SPORT

Neveras y geladores - Mobles de "médula" i jocs

SASTRERÍA A MIDA
a preus baratíssims

CONFECCIONS PER A SENYORA

SECCIÓ ESPECIAL de diferents articles
al preu únic de **3⁹⁵** pessetes

Soler i Torra Germans

BANQUERS

VALORS - GIROS
CANVI - CUPONS
BANCA

Compra venda de valors - Negociació de cupons - Ordres de borsa - Canvi de monedes - Giros sobre l'estranger - Comptes corrents en monedes nacional i estrangeres

Rambla d'Estudis, 13 i Bonsuccès, 1
Telèfons 25-A., 316-A., 611-A. - Apartat de correus: 535
Direcció telegràfica: SOLERTORRA

BAZAR

— DE LA —

UNION

Utils per a escriptori
Tintes bones qualitats

Carrer Unió, 3
BARCELONA

Bloks Notes

a DEU CENTIMS

Bazar de la Unió
Unió, 3. - BARCELONA

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Treballs de luxe i econòmics, comercials, edicions, e impressions de totes menes

Carrer de l'Olm, núm. 8

BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

EL DARRER CUPLET

la Raquel Meller se'ns la va emportar un escriptor ultramarí, de Guatemala. Al menys hagués estat mexicà, en record d'aquell *Ven y ven!* que fou per a la Raquel Meller la seva marxa reial! Però en els matrimonis d'artistes mai hi ha hagut congruència, i la Raquel, que era tant «Cine Doré», tant *matinée* de dijous, tant de famílies estables i senyoretetes de pis, se convertí en cupletista internacional, que avui és a Londres i demà a Buenos Aires, acompanyada pel

seu marit, literat cosmopolita.

La Raquel Meller ens va desertar, però en canvi la Pilar Alonso ens resta fidel. També ella està a punt de casar-se; emperò, plena de seny i de responsabilitat, servant fidelitat a la pàtria, creient que ella, que és la presidenta de l'Unió Catalanista del Cuplet, no pot donar la seva mà a un foraster i menys a un cosmopolita; se casa, però—i sigui'ns perdonada l'indiscreció—amb un català, que és barceloní i, a més a més, apotecari.

Nosaltres l'hauríem casada amb un comerciant de Gràcia, dels que tenen cotxe amb cavalls que porten a beneir a Sant Antoni el dia dels Tres Toms, i que'ls enflocallen per a anar a Sant Medí. Seguiria essent la Pilar Alonso, vivint els cuplets abans cantats, i quan seria arribada la nit de Pasqua passarien sota els seus balcons, en homenatge, les Caramelles.

La Pilar Alonso prescindeix de literatures i se casa amb el xicot que li plau, i que en aquest cas, com diria Francesc Pujols, és un xicot de totes preudes, que per nosaltres el voldríem si fossim dones. Però el que sigui apotecari ens fa una mica de por, perquè les dones dels apotecaris deuen ésser, una vegada casades, com una part més de la botiga, que no veiem més que de tard en tard, amagades per aquells recons misteriosos de cà l'apotecari. Perquè els apotecaris són els nostres moros i deuen

amagar a les seves dones en aquells calaixos plens d'herbes o en aquells pots de nigromàntics, amb rètols llatins.

Ara, que un apotecari català serà sempre un apotecari cívic, ple de mesura i de sentit patriòtic, que sabrà que una dona que ha estat, i que encara ho és, de Catalunya, no pot desaparèixer completament de l'admiració nostra. La Pilar Alonso, en la seva farmàcia, serà una decoració més, com el jerro d'aigua colorejada de l'aparador, com els pots de porcelana, com els prestatges plens d'ampolles i de paquets virolats. I quan els malalts sàpiguen que les medecines són de la farmàcia de la Pilar Alonso, rebran desseguida una confortació, perquè els hi semblarà que són medecines alegres, medecines com llaminadures, que no estaran fetes amb líquids sintètics, sinó amb herbes de les muntanyes de Barcelona, que també, per Pasqua, escoltaren les Caramelles. I allò serà com el darrer cuplet.

PARADOX.

Una resposta a temps

La vida municipal, tan complexa i tan vària, demana del comentador quelcom més que la nota setmanal que nosaltres li oferim. Els esdeveniments mereixedors d'ésser anotats, es succeeixen a la Casa Gran amb una abundor i una rapidesa insospitades. Els fets dignes d'ésser recollits pel periodista, les anècdotes, els incidents de tota mena, pot dir se que s'e-talonen. En disposar-nos a conjuminar aquesta nota que oferim cada set dies als llegidors, solem restar uns moments indecisos, davant la diversitat d'assumptes que reclamen la nostra humil atenció.

Precisament, avui, ens donem compte de que no hem esmerçat més ratlles a la represa de la vara per part del senyor Martínez Domingo; de que atrets per temes de innegable interès, passarem per alt la manifestació conjuminada per a celebrar la reintegració del alcalde de Barcelona al que podríem dir-ne el seu lloc d'honor; de que no hem ajuntat la nostra veu al clam formulat pels milers de ciutadans que en pendre novament possessió de l'Alcaldia, testimoniaren al president del Consistori la consideració i l'estima en que generalment se'l té.

Per semblable oblit, que declarem involuntari, demanem perdó als amics. Ja hem fet constar les dificultats enormíssimes nascudes de l'agombolament de les matèries, i del fet de disposar d'un espai limitadíssim, i encara setmanalment. Registrat el succés, ens abstindrem d'insistir respecte del mateix, no sense recollir abans un

extrem que estimem interessantíssim; mereixedor, per tant, d'ésser divulgat.

Per a solemnitzar l'acte que ens ocupa, acudiren, com se sap, a la Plaça de Sant Jaume, una munió de persones pertanyents als diversos sectors de l'opinió. Això, per lo que toca al espectacle, que en diríem, de carrer. Al saló que dóna accés al despatx de l'Alcaldia, es trobaven la immensa majoria dels regidors.

En observar l'aspecte de la plaça plena de gom a gom, digué un periodista a un seu company:

—Avui, s'han donat cita a baix, tots els que cobren de la ciutat.

A lo que replicà amatent, l'altre:

—Si això fos cert, aquest despatx restaria desert. Tots, o la major part dels senyors que aquí es troben, formarien entre la multitud aplegada al carrer.

JUST

L'ESTIUEIG DEL «VAUDEVILLE»

En el teatre barceloní, se produeixen a l'estiu els dos moviments cardíacs, el de sístol, o de dintre a fora, i el de diàstol, o de fora a dintre. El de sístol, està representat pels «bolos» que fan les diverses companyies; el de diàstol, pel «vaudeville» que del Paral·lel, passa a «Novedades».

Cada estiu En Santpere estiueja al cor de la ciutat, al teatre de «Novedades». Alguns s'escandalitzen. Com! — diuen, — en l'escena senyora, en el teatre de la tragèdia i de l'alta comèdia, veure senyores en «deshabillé», i En Santpere en calçotets ¡A primera vista, els calçotets d'En Santpere poden irritar, però s'ha de pensar que En Santpere no fa més que estiuejar i que el que estiueja acostuma a posar-se una indumentària no gaire correcta.

L'estiueig fa que's treguin també l'americana els escriptors. A «Novedades» han estrenat En Joaquím Montaner i En Vilaregut, un «vaudeville» titolat *L'home de les set vegades*, que no es res més que *La huitième femme de Barbe-Bleu*, adaptada a l'estiueig teatral barceloní.

Obra fina, enginyosa i fins moral, que el públic, que cercava les set vegades, no va apreciar degudament.

—Perquè li heu posat *L'home de les set vegades*?—li preguntaren acabada l'estrena an En Montaner.

—Doncs, per a atreure més públic.

—Així—li respongueren—ara, haureu de doblar el títol i posar: *L'home de les catorce vegades*.

SERENITAT

Quan se va saber que l'expres de Madrid havia estat tirotejat, tothom se preguntava si en el tren viatjava alguna personalitat:

—L'únic home públic que hi anava era En Vinaixa.

Detalls complementaris assignen an En Vinaixa una serenitat absoluta. Al principi se dubta si eren pedres o eren bales les que trencaven els vidres. Alguns se decantaven per les pedres. Aleshores En Vinaixa digué:

—Ché, si són pedres, tiren amb força.

El feminisme, que camina a casa nostra a pas de tortuga, assoleix en canvi, en diversos punts de l'estranger, veritables èxits.

No cal dir que el lloc on obtenen les reivindicacions feministes la victòria més complerta, és al Nord d'Amèrica, lo que'm complasc en notificar a les volgudes compatriícies Casagemas, Karr i demés precursors dels drets de les Benplantades nacionals. A desgrat de la tasca empresa per les afiliades a la «Acción Femenina», de les campanyes realitzades des de les fulles setmanals d'*El Dia Gráfico*, resta el feminisme barceloní en bolquers. La dona catalana es complau, encara, en servir per tot ideal el passar acurosament la bugada i sorgir amb amor els mitjens. Una desgràcia, si es vol. Una realitat, emperò.

Al Nord d'Amèrica s'ha concedit a les dones el dret de vestir-se com millor els sembli. De portar fal·dilles o pantalons. De fumar en públic, si els acomoda. De comportar-se, en fi, com els dongui el gust i la gana. Una concessió per a fer morir d'enveja a les feministes d'Europa, privades de moure un peu sense temensa a caure en ridícol.

Les lleis del vell continent, arcaiques i inhumanes a tot ésser-ho, prohibeixen a la dona el trajo masculí, no essent per Carnestoltes, i amb prous feines. Per condescendència només, i acceptant el fet com una extravagància, es toleren els pantalons en les dones, en anar aquestes en bicicleta, o montar a cavall. Llevat d'això, no's consent a la nostra mitja taronja l'us d'aquest atribut, essencialment masculí.

Ignoro si, com digué no recordo qui, hi ha quelcom de podrit a Dinamarca. Quelcom trastocat, evidentment, sí. La guerra, que per a trasbalsar-ho tot ha fet incús mans i mànegues amb la moral, ha canviat radicalment les costums. Amb l'excusa d'haver de complir la dona determinades funcions reservades, fins no fa gaire, al sexe nomenat fort, començaren qualques companyes nostres a usar els pantalons, que deien semblar-los més econòmics i més pràctics. Foragitades més tard dels oficis virils, han servat les dones la seva dèria pel trajo masculí. D'aquí la protesta, primer, i el prec, després. A això i res més, obeeix la decisió de que fem esment, presa pel govern americà.

Aquí, per a molt temps almenys, no hi ha por de que es concedeixi a les senyores una autorització semblant.

Lo que no vol dir que no hi hagi entre aquestes qui porti a casa les calces, amb major motiu i més dignitat que no ho farien els innombrables joansdonetes que tots coneixem.

Lliçoneta de gramàtica:

—Amb això del us dels temps de verb t'hi tens de ficar molt.

—Ja m'hi ficaré.

—Exemple: Si jo et dic «Veus un ase?»... ¿quan és que el veus?

—Ara mateix.

Les dugues súpliques

L'Ernestina era una xamosa xicoteta de 15 anys, treballadora d'una fàbrica, que temps enrera, en altes hores de la nit, m'havia demanat caritat a la Rambla de Catalunya junt amb altres companyes de treball, jovenetes també com ella.

—Senyoret—me digué mig avergonyida i força adorida,—pot fer res per a aquestes pobres treballadores en vaga?

I al veure que jo, a l'ensemps que'm treia el moneder de la butxaca, fitava la mirada envers d'ella, reconeguent-la, abaixà els seus bonics ulls però malalts de pena, i sobtadament s'allunyà de mí i de llurs companyes; una

d'aqueixes fou la que recollí la moneda que jo vareig treure del meu moneder per a donar-li...

Ella vivia amb la seva mare, viuda i vella, que treballava també a la mateixa fàbrica i que hi treballava de xiqueta. Vingué una vaga, i com despediren a tothom, elles també quedaren sense feina. Prou ne cercaren per altres fàbriques, mes no'ls en donaven «perquè eren les vaguistes de Cà la Viuda Tusquets». Davant la imperativa necessitat de viure, la filla, l'Ernestina, d'amagat de la seva mare i impelida per les altres companyes de treball de llur mateixa edat, decidiren anar a demanar almoïna.

—Altres ho fan—se deien,—també ho podem fer nosaltres. Però hi anirem a la nit, perquè així no'ns en donarem tanta vergonya...

Un dia, llur pobra mare decidí anar a veure, junt amb

—Figues de moro, noies!... Baixeu, que *no* refresquen!...

l'Ernestina, a la senyora viuda Tusquets, per a suplicar-li els dongués quiscún medi per a que les dugues se poguessin guanyar la vida; rentar la roba, fer feines, etc., i li recordà el munt d'anys que ella n'era treballadora. La senyora viuda Tusquets, molt atenta però molt crudelment, els contestà que res podia fer per elles. Tan grossa era la pena en que vivia la pobra mare de l'Ernestina, que poc temps després moria a l'hospital...

* *

Fa poc, en un Music-hall, vaig veure a l'Ernestina fent de cupletista; la sort en mig sa desgràcia l'havia protegit. Estava radiant, formosíssima; aquells bonics ulls que havien sigut esclaus d'un crudel dolor, brillaven com fulgurants estels de goig. Era tota una perfecta artista. Vaig fer els possibles per a parlar-hi i vaig aconseguir-ho. Ja al seu *camerino*, vareig preguntar-li, posant en la pregunta el desig de recordar-li un temps trist, passat:

—I com ha sigut això, Ernestina?

—Ja ho veu—me contestà ella sarcàsticament,—és la vida. Qui va amunt, qui va avall. Jo he tingut la sort, deixim dir la sort, d'anar amunt. I per ara m'hi sento ditxosa en la vida que la Fatalitat m'ha imposat.

I després d'una pausa, em recalçà:

—He pensat més vegades en aquella nit de la Rambla de Catalunya... Era la primera vegada...

Mes com vareig veure que dels ulls volien vessar-li algunes llàgrimes, vaig girar la conversa tot dient-li:

—No hi miris enrera, mira endavant, dona. Ditxosa de tu, que tot te somriu aral

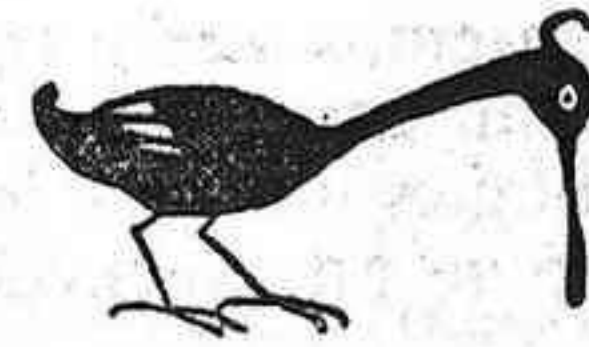
I s'animà altre cop, contant-me lo següent amb confiança:

—Fa temps que tinc un amic que'm dona tots els gustos i està boig per mí; allò de «boca que vols cor que desitges»; mes el pobret no gasta gaire salut. L'altre dia, en el pis que ell me té parat (un bonic pis i que tot és meu), acabava de fer jo la migdiada, quan sento que truquen a la porta i la cambrera vé a dir-me que una senyora d'edat, però ricament vestida, preguntava per mí i volia veure'm. «Que entri al saló, li vaig contestar, que vinc desseguida». Som al saló. Aquella senyora, que no m'era desconeguda, me preguntà amb veu tremolosa: «Es vostè la senyoreta Ernestina?» «Per a servir-la...», vaig respondre prudentment. «Mercès. Doncs jo sóc la Viuda Tusquets. Vinc a suplicar-li, com a mare apesurada, me faci el favor de deixar el meu fill en pau, que al darrera de vostè perd la salut i a mí m'enverina els darrers dies de la meua vida...» Anava a contestar-li amb el mateix to, mes reflexionant sobtadament, vaig dir-li serenament: «Vostè no'm reconeix, veritat? Però vostè coneixia a la meua pobra mare. I em podria reconèixer an a mí, puig totes dues erem treballadores de casa de vostè pocs anys enrera, quan aquella vaga terrible que'ns obligà an ella i an a mí a una vida crudel; ella morí i jo d'aquella feta és que sóc lo que sóc aral...» «La seva mare morí?», interrompé ella. «Sí, senyora; morí de pena després de venir a suplicar-li a vostè ens dongués el medi de viure honradament; mes vostè, molt atenta però molt crudelment, ens digué que res podia fer per a nosaltres...» Quedà confosa, i vaig prosseguir: «Jo no tinc la culpa de que el seu fill perdi la salut darrera meu; la culpable és vostè, d'això i de més. Si vostè allavors hagués tingut més bon cor, ni jo sens dubte hauria perdut la meua mare, ni fora lo que sóc; i el seu fill ben segur no hauria perdut la sa-

lut darrera meu...» «Però el cor de vostè no sent pena per una mare vella...?», me digué afectadíssima. «Certes injustícies humanes m'han fet masella, i ja ni el més positiu dolor me consterna. El cor meu se l'endugué amb ella la meua pobra mare al morir... No puc fer res per vostè, senyora...» I se'n anà sanglotant.—

I així acabà la relació l'Ernestina.

JOAN PASCUAL

Ciudadana

Deambulant per la Rambla ciutadana, barrejat amb la inquieta multitud, he vist an ella rumbejant, ufana, tot l'encís atraient de joventut.

Anava endiumenjada amb senzillesa lluint un pom de clavells blancs al pit. Caminava al atzar i amb gentilesa marcant un pas rítmic i decidit.

Ens hem creuat. Jo l'he mirada an ella i ella amb dolça mirada m'ha abrigat. En ses galtes hi ha florit una rosella i ane mi tot el cor se m'ha abrul·lat.

I hem continuat tots dos la passejada, com nauífecs inconscients de la il·lusió, ella, covant el foc d'una mirada; covant el foc d'una mirada, jo.

Potser mai més ens tornarem a veure amb el va i vé enigmàtic de la gent, i demà altra mirada ens vindrà a treure aquest foc que en dos cors ara s'encén.

J. PUIG CASSANYAS

S'imposa fer de la nit dia!

Corren per Barcelona i *ex pueblos agregados*, una sèrie d'aspirants a *todo lo sabe*, eminències en incubació dignes d'una pel·lícula *charlotesca*, que només troben bones les idees o iniciatives que provenen de l'estranger i sobre tot si, per absurdes que siguin venen avalades amb un nom iatki.

Per exemple: Mister James Tanmenfoot, nom que, des de la Barceloneta o Sant Martí de Provençals sembla superior al del «eminentíssim» (?) Rius i Rius, quan en realitat, això de James Tanmenfoot, es un nom que no arriba a la categoria del de Jaumet Rafecas o Jordi Pruna. I si En Jordi Pruna o En Jaumet Rafecas inventessin mal fos la quadratura del Círcol, el moviment continuu o bé la manera de que resultessin *pràctiques* i veritablement *patriòtiques* les nostres Assemblees de parlamentaris—jel comble dels invents!—

quin dubte hi ha, amics i llegidors, que ningú en faria cas?

L'altre dia, un súbdit de Mr. Harding va trobar que'l remei per a tots els nostres mals estava en convertir l'any en 14 mesos, de 13 setmanes, de 13 dies. Volen major enormitat? Q uansevol convenç al Gallo de que toreja! I no torejant el divino calvo: ¡Adios Bermúdez! ¡Adios España!

No obstant i això, pel *mero hecho* de haver proposat semblant barrabassada un nebot del «oncle Sam», en penyes, i ateneus no's parla d'altra cosa.

I lo que indigna, lo que subleva, és el pensar que encara és l'hora que de que a cap fill de New-York, Xicago, Filadelfia, Cincinathi, Washington, Baltimore o San Francisco.. Cambó de California, se li hagi ocorregut el medi pràctic i positiu per a que els habitants del planeta Terra, o al menys els de la dolça Barcelona, puguin lliurar-se del calor que fa aquests dies, més insuportable, per cert, que un discurs patriòtic del *traga-catalanes* Tiago Alba, cacic màxim de *Valladòliz* i etern aspirant—i tan etern!—a la Presidència del Consell de Ministres.

Però ja que no se'ls hi ha ocorregut res d'això als paisans d'En Dempsey, nosaltres des de L'ESQUELLA, llencem avui als quatre vents, l'invent més gran de tots els invents haguts i per haver.

La telegrafia sense fils resulta al seu costat, una filfa; els raigs X, una futesa; la cinematografia, una neulada; les màquines parlants, una llauna; el radium, una minúcia; el telègraf, una ximpleria; i el telèfon una... ¡¡¡Desesperació!!! *Bienaventurados los que tienen que hablar por teléfono porque para ellos será el reino de los cielos.* (que pleguin doncs tots els inventors). Des del de la sopa d'all al del flicandó amb cebeta, passant pel de l'horxata valenciana i el de la sopa de rap!

Tal com van avui les coses, no hi ha altra solució que prescindir del criteri del nostre senyor Esteve i convertir la nit en dia, mal es fereixi la senyora Tomasa.

Treballar de nit i dormir de dia deu ésser avui el suprem ideal de tots els qui tenim mandra, o per excés d'òs Bertran, sino per no poder aguantar la xafogor que ens *liquida* de mica en mica.

I anem al gra.

En lo succesiu, les cases de comerç, del 1.er de juny al 15 de setembre, obriran a les 7 de la tarde.

A les 11 de la nit s'anirà a dinar, reanudant se el treball a la 1.

I com que, per damunt de tot, s'ha de complir lo de les 8 hores, a les 5 del matí es plegarà a totes les oficines.

I de les 6 del matí a les 6 de la tarde, cada hu farà lo que millor li plagui.

I en els demés ordres de la vida tothom s'atendrà al nou *horari estiuenc*.

I així llegirem ben aviat en els nostres diaris, des de *El Diluvio* al *Correo Catalán*, notícies com les següents:

*
*
*

—Mañana domingo, a las 7 de la tarde. ¡Gran Concierto *matinal* por los Coros de Glavé en el Teatro del Bosque!

—Lunes, a las dos de la madrugada: Banquete monstruo de 50.000 cubiertos en la Plaza de Cataluña, en honor del

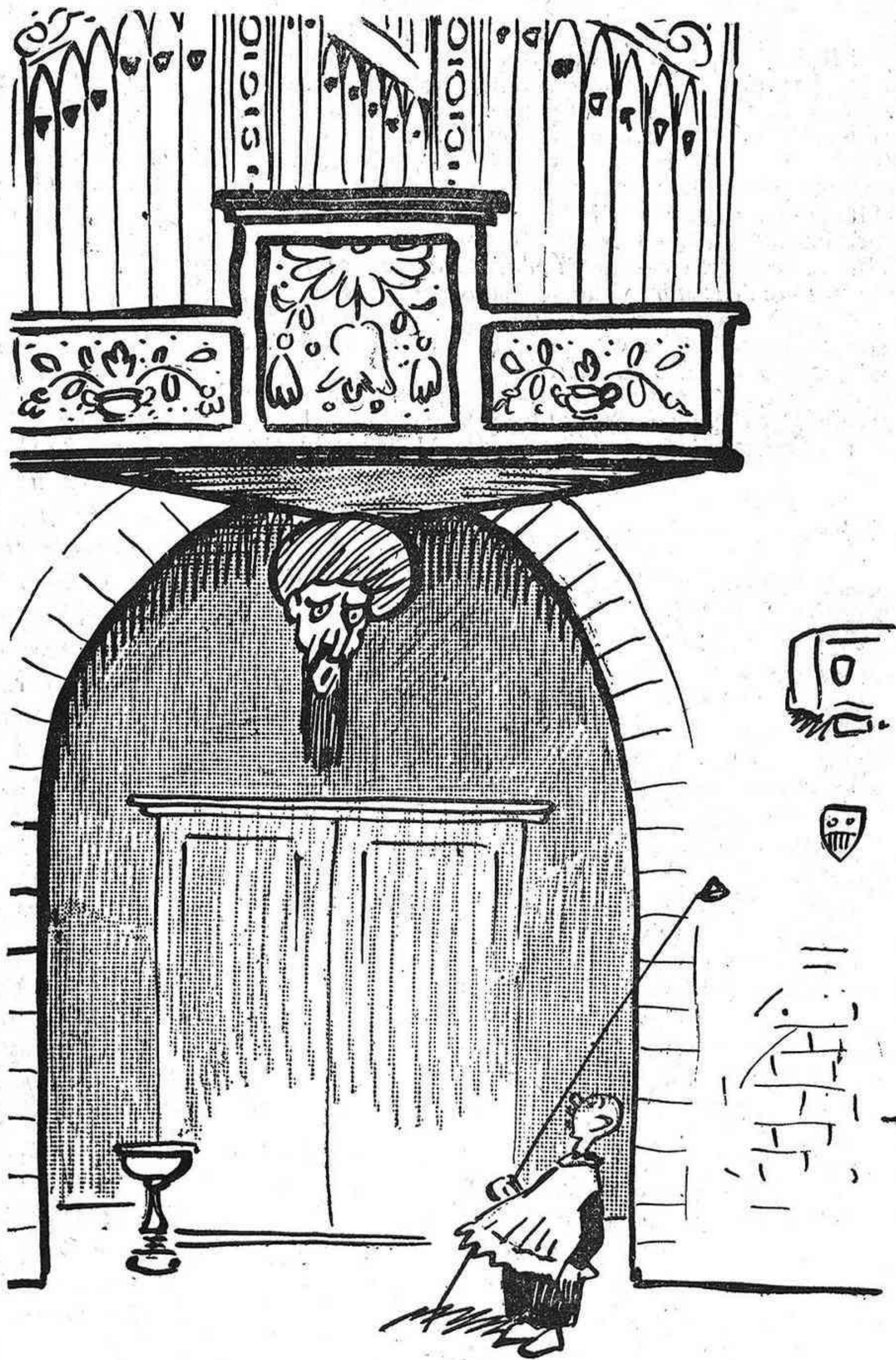
nuevo ministro del Trabajo del flamante Gobierno nacional, señor Barón de Vivar.

—El señor Martínez Anido dió órdenes terminantes a la policía para que fueran cacheados todos los individuos sospechosos que transitaran por nuestras calles de 8 de la mañana a las 5 de la tarde.

También impuso, don Severiano, una multa de 500 beatas al empresario del music-hall «Can-can Concert» por haber terminado la representación después de las 4 de la tarde.

—Los vecinos de la Plaza del Oli, organizan un lucido baile de Sociedad que será amenizado por la banda del Regimiento de Vergara. Dará comienzo a las 8 de la mañana.

El popular tabernero del barrio, señor Xirinellas, servirá exquisitos y abundantes «resopons» de 1 a 2 de la tarde.

EL «MARRUECO» DE LA CATEDRAL

—Què hi dius tu, moro?

—Deixeu-me estar, a mi, que no estic per orgues.

—A las 3 de la madrugada salió de la Catedral la procesión del Corpus.

—A las 9 de la noche, con toda solemnidad, ha tomado posesión del obispado de Guadalajara, mosén «Gall d'Indi». Asistió el Conde de Romanones y Brocas, pronunció un discurso. Hubo ovación y oreja, mejor dicho, ovación y *cresta*, digo, *moco*, porque los pavos no tienen más que esto.

—Las Compañías Barcelonesa y Catalana de Electricidad y Lebon del Gas, en «atención» a las actuales circunstancias, han aumentado en un 300 por 100 el precio de sus respectivos fluidos. Para ocuparse *seriamente* de este asunto y acordar luego que las compañías de marras sigan haciendo *lo que les dé la gana*, se reunirá el Ayuntamiento mañana a las 3 de la madrugada.

*
*
*

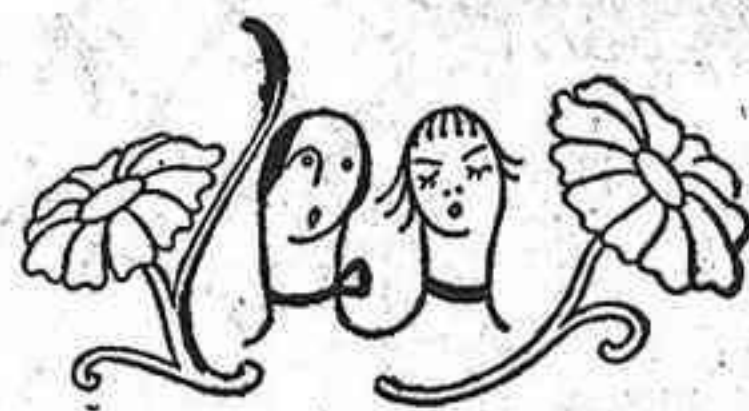
I fent de la nit dia i del dia nit, viurem tots feliços i ditxosos, car quan el Sol apreï amb tota intensitat, ens trobarà a tots al llit, fent tranquilament una dolça *bacaina*.

Es clar que els *corridos*, els *croupiers* i les *demi-vierges* del «Eden», l'«Alcázar» i «Monte-Carlo», sofriran els inconvenients del nou horari; però ja es sabut que en el món no hi ha cosa perfecta i, per lo tant, que's pugui fer a gust de tots. Però del mal el menys, i com vivim en ple règim de llibertat i democràcia—*demà m'afeïtaràs, no sé pas que hi veus o jo te l'encendré el tio, tio fresc!*—es lògica i de raó que triomfi una vegada més el criteri de la majoria, que en aquest cas és la que vol començar el treball a les 7 de la tarda en lloc de les 9 del matí.

El Sol... que se'l quedin els físics, les bugaderes i les mosques. Nosaltres volem la Lluna. Visca la Lluna!

Per l'octubre ja serà una altra cosa. No'ls sembla?

TENU

Epígrames

A la coqueta Pilar
li va dir amb ardor En Brú:
—Jo prou t'estimo però tu
no tens cor per estimar.—
I sens mudar de color
ella ingenuament digué:
—Per estimar jo no sé
perquè és necessita el cor.

A sa filleta Florència
preguntà el doctor Escama:
—Ja estimes força a la mama?
i contestà amb innocència:
—Molt i molt. Però no tant
com l'estima el seu cosí,
perquè, saps, quan no ets tu aquí
ell sempre l'està besant.

V. TARRIDA

GLOSSARI

LA PETITA ANECDOTA

Aquesta, la publica el darrer número de Le Rire arribat a la nostra taula, i és d'En Hugues Delorme.

Es l'anècdota del bon senyor flemàtic que mai res, per interessant i per terrible que sigui, l'ha pogut espantar.

Aqueix senyor—diguem-li Pau—ha sentit contar les històries més extraordinàries, els succés verídics més insòlits i esgarrifosos, els fets dramàtics més abraçadabrants; i com si res li fes fret ni calor, sempre, invariablement, contesta als narradors:

—Res; això no és res. A mi me n'han passat de més crespes. Ull... Jo m'he trobat amb coses molt pitjors! ..

Amb aqueixa resposta, plena de menyspreu i de indiferència, destarota constantment als seus amics que's creuen portar-li sovint notícies sensacionals, i es desesperen al veure que ell les reb rioler i calmós com si no li fessin cap efecte.

Emplpats per aquest sistemàtic escepticisme del company, els seus íntims resolgueren un dia provocar forçadament, sigués com sigués, la seva estupefacció.

Així, un d'ells, després d'inventar-se un terrible drama de adulteri, amb personatges imaginaris i llocs il·lusoris, entrà al cafè, furiós, desesperat:

—Amic Paul...

—Què passa?

—Quin drama de amor més horrorós!

—Veïam, explica't.

—Coneixes En Lluiset Picallana?

—Carai, home!... Anavem a estudi plegats.

—Doncs, aquest dematí al arribar a casa seva, després d'un llarg viatge, ha sorprès la seva dona...

—La Cecília?

—La Cecília, o com se digui, als braços d'un fulano.

—No té res d'extraordinari això.

—Bé, però... no saps el què ha passat?...

—No.

—Doncs, horroritza't. En Picallana s'ha tret una pistola, ha matat a la seva muller, ha matat al fulano, i després s'ha matat ell.

—Pitjor hauria pogut succeir!...

—Pitjor?... I què hauria pogut ocórrer de pitjor?...

—Que En Picallana, en comptes d'arribar a casa aquest dematí, hi hagués arribat ahir.

—Per què?

—Perquè, ahir, era jo que m'estava xalant amb la seva dona; i un dels tres morts, en aquesta hora, fora jo.

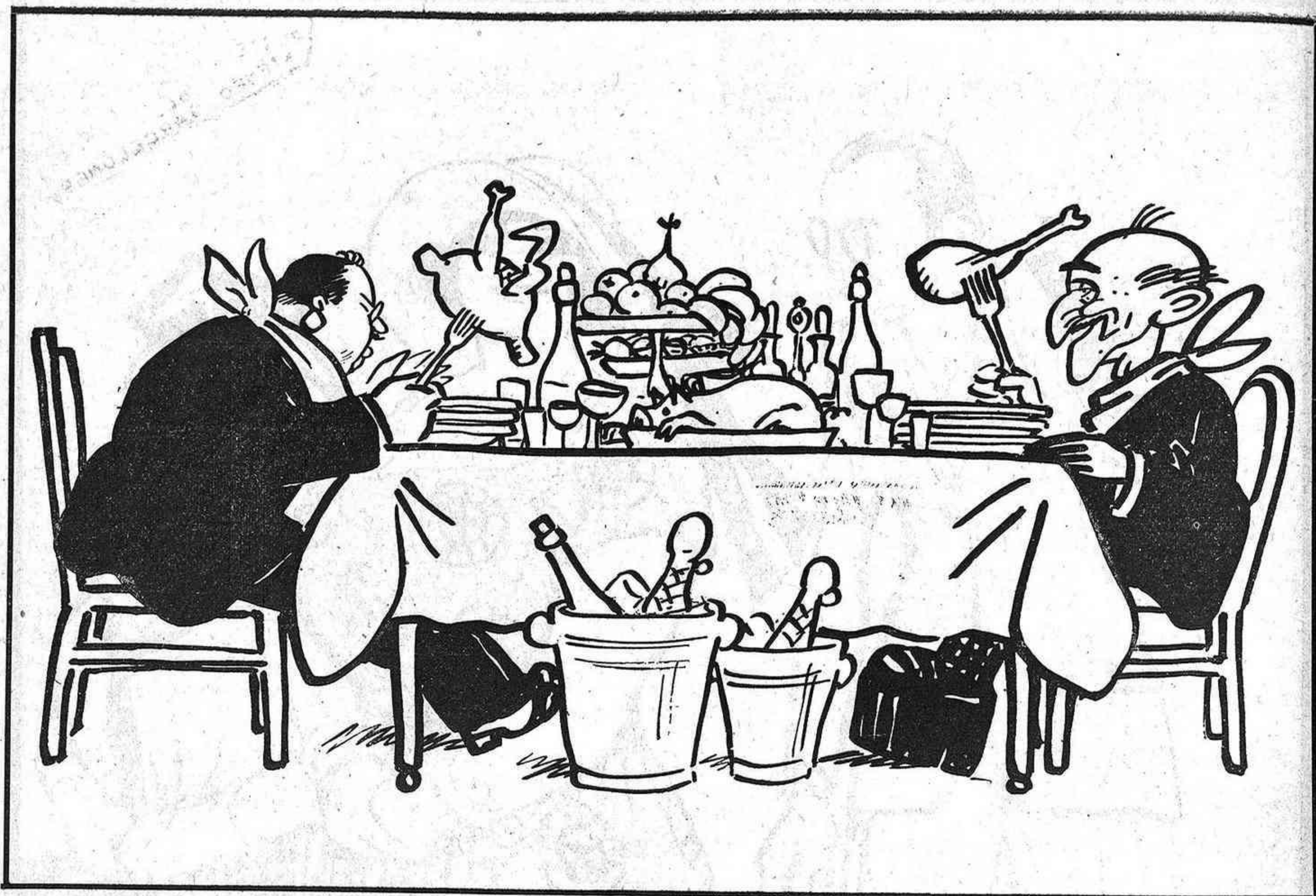
XARAU, trad.

Aquest número ha passat per la censura

PERTENEC A LA BIBLIOTECA
ATENEU DEL BARCELONÈS

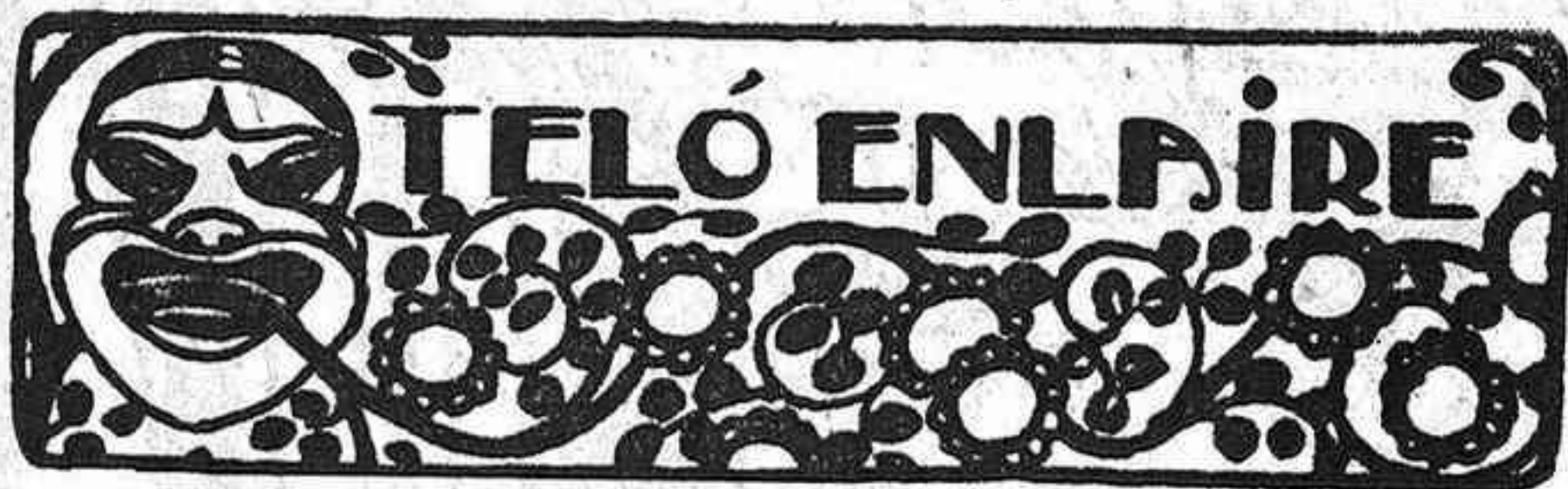

—Què me'n diu de tot això?
—Que de bona gana sollicitaria un lloc a les avançades.

PATRIOTES

—Es l'hora dels grans sacrificis
—Doncs... sacrificuem-nos

TÍVOLI

De les atraccions estrenades la setmana passada, la més sensacional i emocionant és allò del «Giròscopo humano» títol que no ens sembla pas massa just, per quant l'home no és en realitat el giròscop, sinó que hi va a cavall. De totes maneres no'm negaran que el numeret és dels que's porten l'oli. Els amics dels exercicis perillosos hi disfruten de valent. Una plataforma que giravolta ràpidament damunt d'un pal de ferro sense res que fermi les dugues peces—ei!.. si és que no hi ha trampa!..—i que, sobre la plataforma, oscilant bàrbarament sempre, fins al extrem de posar-se quasi vertical, hi ha un home arruixat que's deixa portar per la llei de inèrcia... amb perill de fer un estornut i deixar-hi els ossos, no diguin que és una cosa corprenedora. Hi han alguns espectadors que no poden resistir l'emoció i se'n van al carrer, i això que al «Tívoli» hi fa més fresca a dintre que a fora.

Aqueix número és ovacionat cada nit, el mateix que el famós *Staig*, que a petició del públic demorà la guillada per uns quants dies.

Amb tot i això, com que l'Empresa sap que en la variació està el gust, ja s'anuncien nous debuts per a aquesta setmana: *Les Vlevaris*, trapecistes sensacionals, *Great Albas*, *Les 6 Manettis* i els clows germans *Diaz*.

NOVEDADES

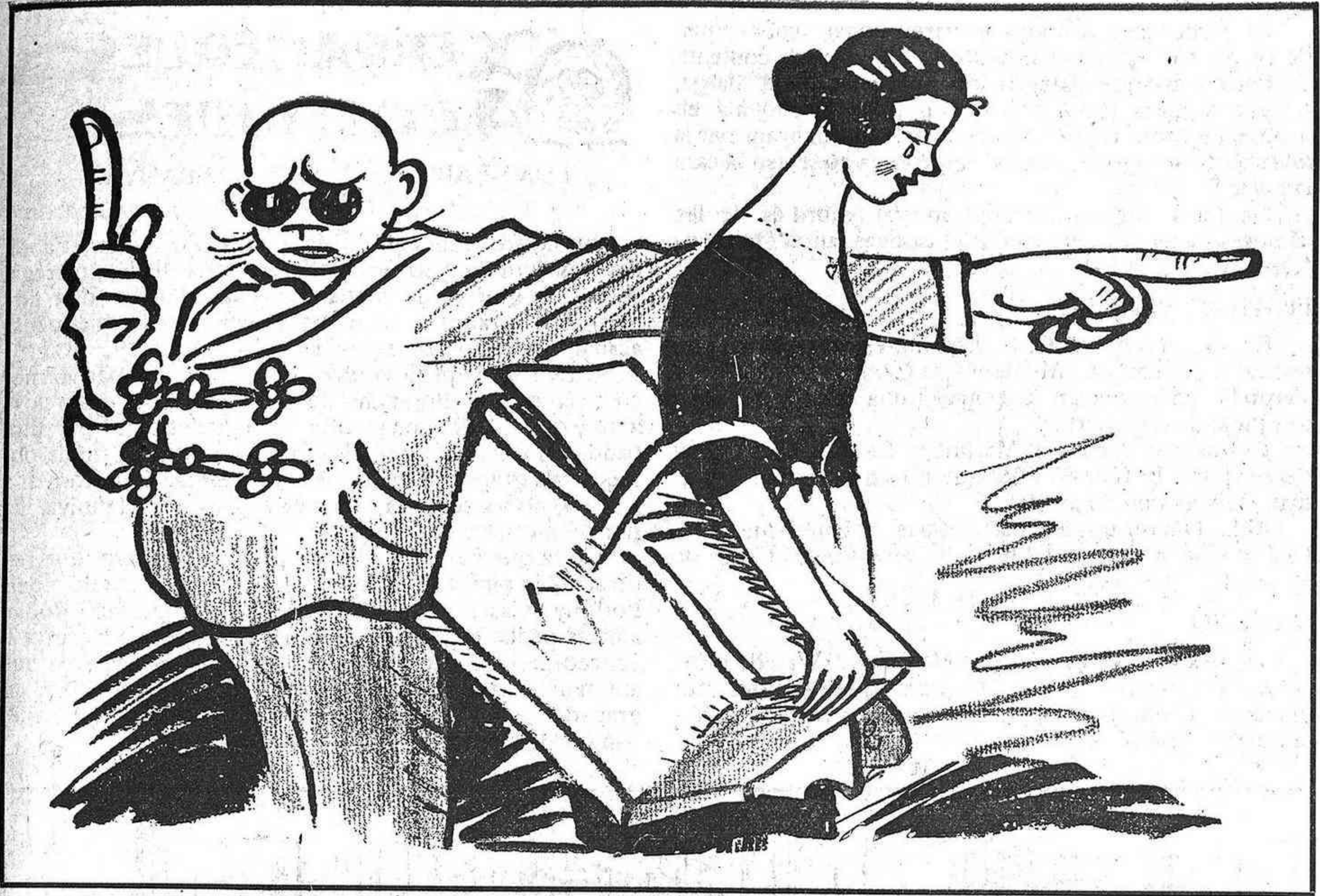
Un bon èxit ha obtingut el vodevill estrenat la setmana passada, *L'home de les set vegades*.

També nosaltres estem conformes en que aqueix títol no està prou bé; que resulta massa sicalíptic i massa mal intencionat per a una obra que és molt divertida, que té una tonalitat picaresca molt escaient, però que fuig de la verdor malsana de la major part de vodevills que estrenen els nostres comedians especialistes. En la comèdia esmentada hi ha un assumpte interessant, unes escenes còmiques, lleugeres i alegres, que inspiren el regositg dels espectadors. I si algun defecte s'hi troba a aquestes obres, és precisament per excès de pintura grotesca i picaresca, culpa segurament d'artistes i escriptors que tenen la mania de subratllar i carregar. Apart això, que's fa amb el «cristià» intent de donar gust al públic, o menjar a la fera, o peixet als morenos, remarcarem que el diàleg està bé, i que els de la colla Santpere Bergés en treuen molt partit distingint-se les senyores Casals i Viñals i els senyors Santpere, Font i Arteaga. El decorat, vistós.

Per a molt aviat s'anuncien noves i sensacionals estrenes.

GOYA

Amb una magnífica acollida per part del públic, debutà en aquest elegant teatre, la companyia de drames populars

—On s'és vist, fer moros!... Com si no n'hi haguessin prous de fets!

que dirigeix En Manrique Gil, una colla de voluntariosos artistes que dominen el gènere melodramàtic.

L'obra estrenada el dia de la inauguració, *El padre Zacarias*, un terrible episodi adornat amb escenes sentimentals i altres situacions de sainet, agradà extraordinàriament als morenos sensitius, que aplaudiren al finalitzar cada un dels variats quadres de que consta el «suceso espeluznante».

Literàriament considerada, la producció escènica també resulta elogiada, i no és gens d'estranyar tenint en compte que els autors són dos *manos* que en diverses ocasions demostraren que'n saben un niu, millor dit, dos nius, perquè són dos: En Torres del Alamo i l'Asenjo.

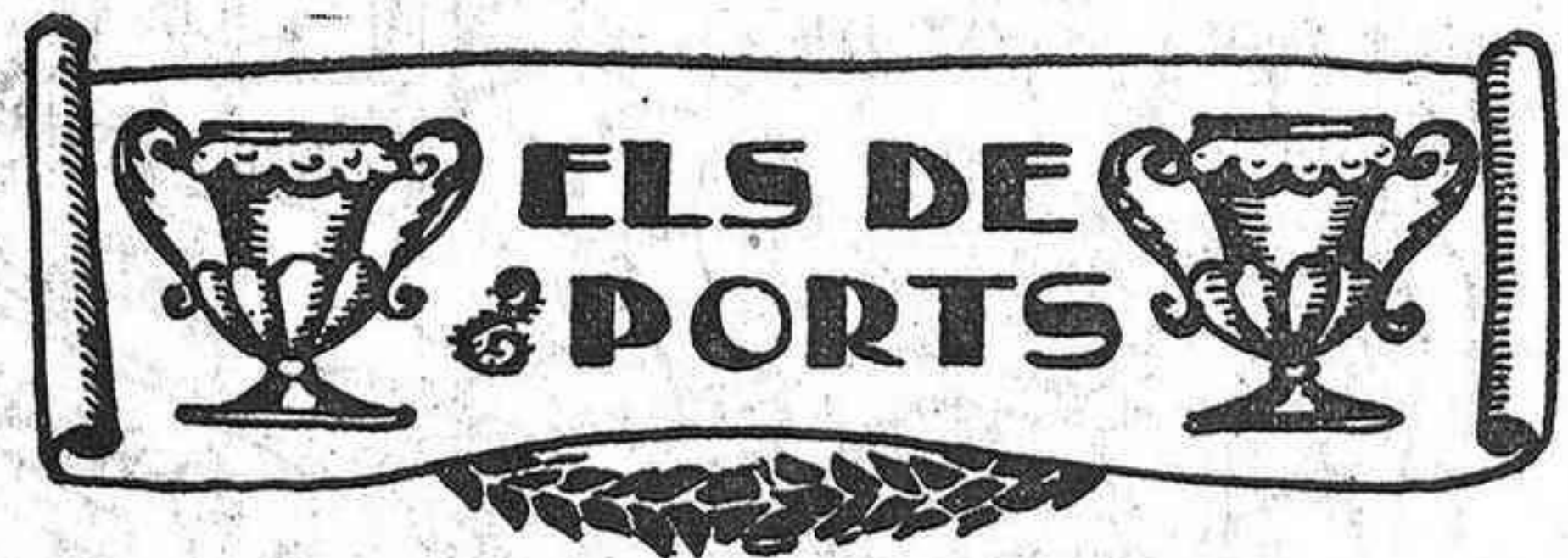
Sortiren a rebre les sinceres demostracions de simpatia de l'auditori actrius i actors, emportant-se'n la millor part les senyores Olivari i Esquerrà i el senyor Gil, el director.

BOSQUE

Demà, dissabte, debutarà en aqueix estiuenc colisseu de la barriada graciense una gran companyia d'òpera italiana, que porta un repertori triat de partitures clàssiques.

Funció inaugural: *Carmen*, de Bizet, interpretada pels aplaudits artistes senyores Vila i Vergara, i els senyors Santhui i Morro.

Augurem un gros èxit a aqueix intent de bona música a preus reduïts, principalment tenint en compte la fresqueta i el benestar que se sent en el jardí del «Bosque».

BOXA

Sembla mentida la «passa» de boxa que hi ha; en una setmana s'han verificat tres vetllades. En el «Iris», en el «Tívoli» i en el «Español». Ei! Lo del «Tívoli» no fou vetllada.

Com poden veure, es veu que el cop de puny no està renyit amb la calor.

Però, *lo que puede la afición...*

FOOT-BALL

El nostre C. D. Europa ha fet una excursió per Galícia, que ha resultat bastant profitosa.

A Vigo va perdre un partit i va guanyar l'últim per dos «goals» a zero. I els nostres jugaren força bé i es guanyaren les simpaties del públic sensat.

Després agafaren les maletes, i cap al Ferrol a veure les «rapazas» ferrolanes, que són força guapes.

Al primer partit els nostres varen donar «coba» i perderen per tres «goals» a un. Ells no s'hi veien de contents.

Però com que l'alegria no sol ésser molt llarga, aquesta victòria fou *flor de un dia*, puig a l'endemà els nostres jugadors varen apretar de valent, guanyant per la *tonterla* de sis «goals» a dos. Allavors ja no tenien la cara tan alegre.

De l'únic que'n guardaran un grat record és de les xamoses gallegues, que són molt castices i unes grans entusiastes del foot-ball.

FESTIVAL BENEFIC

En el camp del R. C. D. Español es va celebrar un festival a benefici del Montepio de Camillers de la Creu Vermella, en el que s'hi disputaven una copa i medalles, i es jugaren varis partits.

Va guanyar la copa el Martinenc. Les medalles... ¿mai dirien qui?... El Català! *Pela* que no s'ho haurien cregut mai. Puig és ben bé veritat.

Ah!... Durant un dels partits quasi hi tenen que intervenir els de la Creu, puix hi va haver *refriega*. Coses de la calor!

NATACIÓ

Segueix amb força èxit el concurs de «Water Polo», i nosaltres creiem que és lo únic que avui es pot practicar. I com que jo ja suo prou, deixo la pluma i fins la setmana que vé.—NOLUS

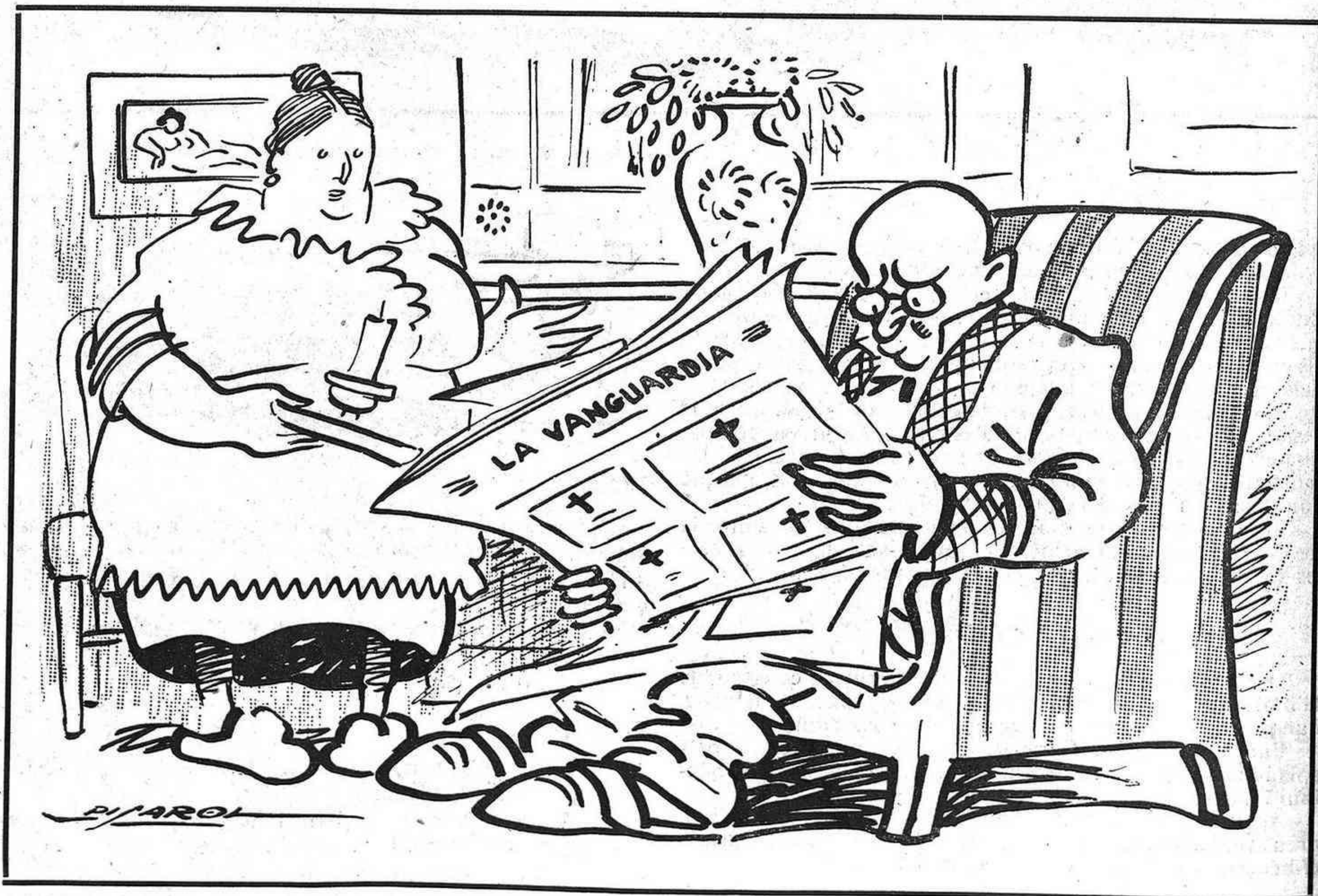
XERRAMEQUES ARTISTIQUES

L'AVI FABRÉS.—COSES D'ESPANYA.—
2,500 PESSETES

El nostre eminent artista pintor En Antoni Fabrè, després d'un llarg sojorn per l'Amèrica llatina, carregat d'anys, de glòria i de medalles, (una trentena d'or només), anà a raure a la ciutat eterna, on sembla pensa acabar els dies de la seva vida.

L'avi Fabrès prou voldria tornar a la seva pàtria, mes com sap que el llorer no té altra aplicació entre nosaltres, que la de donar bon gust a l'estofat i per altra banda els *estofats* amb els quals la crítica de moda obsequia als grans artistes de la seva generació, li tornen a la boca, no s'atreveix a posar els peus a Catalunya, de por de morir-se d'un fàstic.

Ço fa que l'avi Fabrès, el pintor excel·lent que representa la pintura espanyola, la lluminosa tradició dels Fortuny, Casanovas i Tusquets, no's mogui de Roma, amb la petita esperança de que el govern d'Espanya li concedeixi la direcció de la Acadèmia de Belles Arts que allí tenim, la qual aviat estarà en vaga, i amb ella, un grapatet de pessetes a l'any per a fer bullir l'olla, ajudant-se dels pinzells.

—Què porta el diari, Mariano?

—Mira, diu que «nuestro porvenir está en Africa».

Fora llastimós que l'eximi artista se l'hagués de pintar al seu gust la direcció d'aquell centre de cultura artística; perquè se la mereix.

*
**

A propòsit de l'Acadèmia Espanyola de Roma. L'edifici es troba en un estat deplorable i els deixebles que hi assisteixen, si volen pintar no poden menjar, i si mengen no pinten per manca de cèntims pel material necessari, doncs, l'Estat espanyol continua concedint borses de viatge de dues mil pessetes al jovent que vol anar a la ciutat del Tíber i d'En Tiberi, quantitat a totes llums irrisòria en els temps que correm.

¿Què són dues mil pessetes si unes sabates en valen 75, un vestit 200, un barret 50, un abric 250 i una pensió modestíssima 200 al mes?

El jove artista espanyol va a Roma a passar misèria i a fer el ridícol davant dels seus companys d'altres nacions, ben amparats pels seus governs respectius. Fins la Rússia dels soviets sosté més decorosament que Espanya els pensionats que té a Roma, car els hi envia unes cinc mil pessetes a l'any amb les quals poden viure i comprar teles i pinzells.

De seguir les coses com ara, no hi haurà qui vulgui continuar a Roma els seus estudis artístics i s'haurà de tancar amb pany i clau l'Acadèmia que ja està plena de goteres i esborancs.

Coses d'Espanyal diran els estrangers. I nosaltres també.

*
**
Contrastant amb la misèria dels governs espanyols que otorguen borses de viatge de 2,000 pessetes anyals, la *Compañia Hamburgo Sudamericana* n'ofereix 2,500 al millor projecte del cartell anunciador del nou vapor *España* en son primer viatge a Amèrica i 500 al que li segueixi en mèrit.

Animar-se, jovent cartellista.

C. ARBÓ

L'agost...

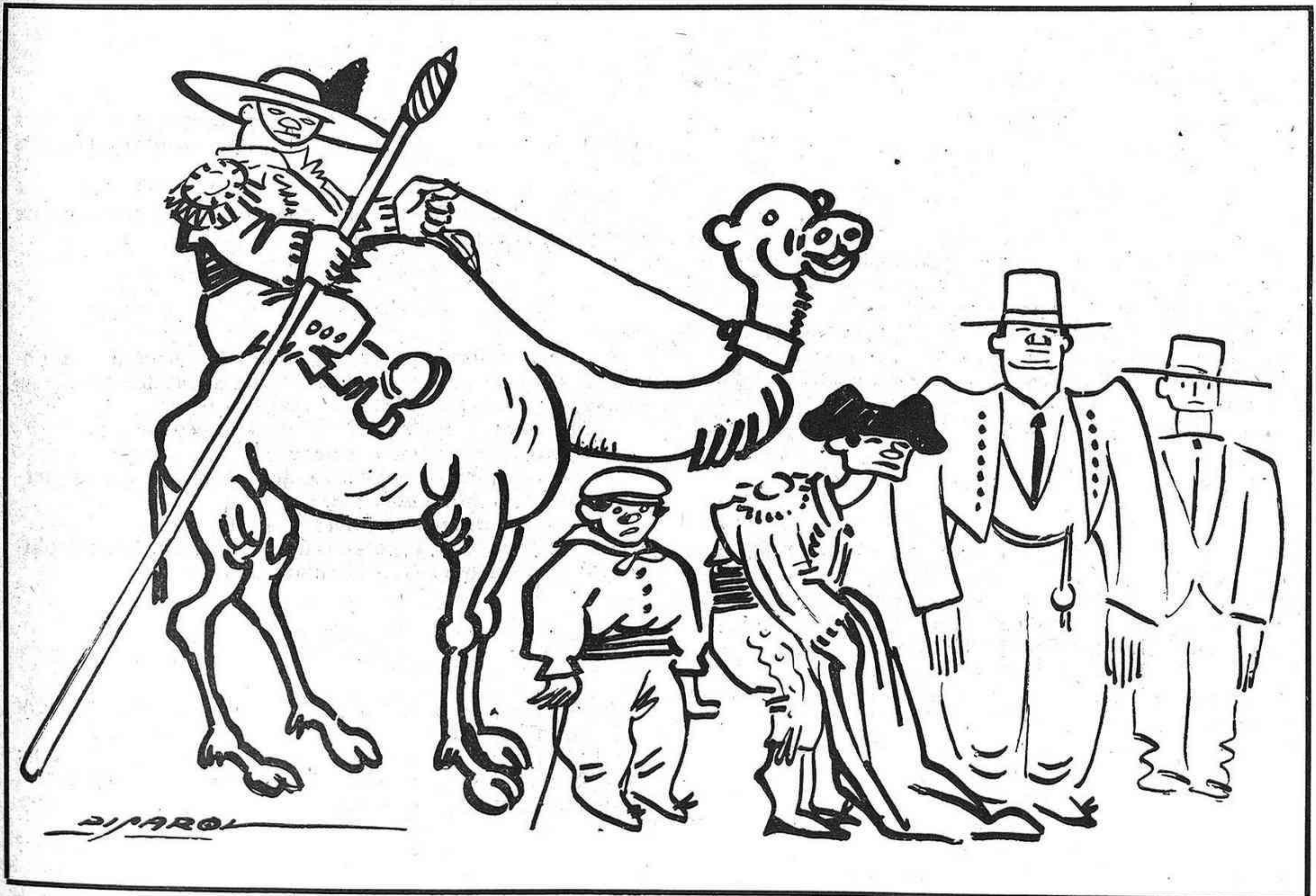
Aquest any han fet l'agost quinze dies ans d'entrar-hi, els establiments de banys i a casa l'apotecari.

Perquè, a més de la calor que ha instalat aquí llur centre, aquest juliol ha sigut el gran mes dels mals de ventre.

Com que, amb les calors tan fortes, del mes passat, molta gent menjà sols fruita i tomàtecs i no menjava calent;

i cap als Banys, ben tips d'aigua, (quan se'ls acabava el most), els banyers i els farmacèutics pel juliol feren l'agost.

PEPET DEL CARRIL

— ¿No dicen que los rifeños son fieras?... Pues un batallón de gente de coleta a Melilla,... ¡y aceite en una luz!

ESQUELLOTS

Per al càrrec de quefe de obres municipals, vacant d'ençà de la mort del famós Falqués, l'Ajuntament acaba de obrir un concurs, al qual s'hi presenten res menys que nou senyors, tots figures de gran relleu.

No és gens extrany, si es té en compte que els honoraris de la plaça a cobrir són de tres mil duros anyals.

Tres mil durets... *y lo que cuelga.*

Realment, val la pena de abocar-se-hi.

Menos sòu tenen els regidors, i tothom en vol ésser.

L'actualitat s'imposa.

Se'ns assegura que un eminent compositor català que s'ha distingit sempre pel seu intranzigent catalanisme, està arrançant per a transformar-les en sardanes ballables les cèlebres composicions d'En Clavé «Glòria a Espanya» i «Els nets dels Almogàvers».

Don Alfons Sala i En Francisquet Cambó ja's deuen estar preparant per a puntejar-les.

Llegeixo i m'entero:

«El Sindicato de Artistas teatrales se reunirà en su local calle de Tres-Llits...»

Artistes de teatre... i Tres-llits?

Això és que deuen volguer fer vodevill.

S'han publicat uns bàndols recordant als veïns que tinguin gossos que els entreguin al laboratori municipal «al primer síntoma de hidrofobia».

Lo llastimós és que, generalment, el primer símptoma de ràbia dels gossos és la mossegada.

I si la mossegada la reb el amo del quisso, menos mal, perquè llavors tot queda a casa, entre família.

El perill és que els tranzeunts també tenen pantorrilles.

NOTES DE CASA:

De la Comissió de Cultura del nostre Ajuntament rebem una invitació per al acte inaugural de l'Escola del Mar, benemèrita institució que fa honor a Barcelona, i que acaba de instal·lar-se amb totes les condicions higièniques a la platja de la Mar Bella, prop dels Orientals.

— Del Reial Círcol Artístic un cartell amb les bases per al Concurs de dispositius estereoscòpics, organitzat per la Secció de Fotografia de la Casa.

Fa una temporada que menudegen els «pispegios» de roba en els terrats.

Llençol que posen les dones a secar, llençol que s'evapora.

Un veritable problema que no saben pas les autoritats com resoldre'l.

Voleu dir que no seran bromes pesades de algun aviador?

Nosaltres creiem que una bona mida previsorà contra aqueixos robaments seria posar, de guàrdia, un «somatenista» a cada terrat.

De passada,... podrien pendre el sol.

Diuen que tot ha estat per culpa de Abb-El Krim.

Abb-El Krim, del Marroc, no es vol deixar enredar més per les bones paraules dels governants espanyols.

Nosaltres tampoc ens hi voldriem enredar, Abb-El-Krim del Marroc.

Però ens hi fan enredar per força.

Nosaltres ho presenciàrem.

Pujava pel carrer de Salmerón un auto a tota velocitat— una velocitat antireglamentària, naturalment.

Un guàrdia urbà, al veure'l venir, es col·locà al mig del carrer i alçà els braços per a què el xòfer deturés i atenués la marxa.

I saben què succehí?...

Doncs que si la pobre autoritat no s'aparta ràpidament fent un «quebro» marca *Gallet*, me la deixen feta una coca al mig del «arroyo».

I el número del cotxe?— preguntaran vostès.

El número el van pendre els del auto al pobre guàrdia, que encara no s'ha refet del sust.

Res, .. que s'imposa la Browning.

Gran part de poblacions de Catalunya es preparen per a celebrar amb extraordinari lluïment les respectives festes majors.

Ja n'hi ha per a estar alegres, ja, com hi ha Deu!...

Valdria més que'ls diners que s'hi gasten, els comencessin a recullir per a àrnica i desfiles.

Un celebrat torejador, l'«Algabeño» ha telegrafiat al governador preguntant-li que no deixi torejar al seu fill que havia de debutar diumenge a la «Monumental».

A la cuenta no vol que el noi sigui torero com ell.

Oh, dolça i complicada paternitat!

Això ensenyarà als *papais* de fer coses dignes, que serveixin sempre de bon exemple.

«Lo que no vulguis que faci el teu fill, no ho facis tu».

I si hi ha la vocació, seran inútils totes les mides i prohibicions governatives: l'«Algabeñito» serà torero.

Un jove parisenc, tenint intenció de empendre l'estudi de la medicina, anà a demanar consell al cèlebre Voltaire.

El filòsof, que s'interessava bon xic pel bordegàs, li digué:

—Deixa't-ho córrer, creu-me!... Saps què fan els metges?...

Fiquen drogues que desconeixen, a dins de cossos que encara coneixen menos.

Antoni López, llibreter, Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20, Barcelona. Correu: apar. n. 2
TELEFONO 1415

OBRA NUEVA

Alejandro Pérez Lugin (Autor de *La Casa de la Troya*)

Currito de la Cruz

NOVELA

Dos tomos 8.º

Pesetas 8

Colección DIAMANTE

TOMOS PUBLICADOS

1. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Unive sal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.
13. E. Pérez Escoch. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.
15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto.
16. A. Pérez Nieve. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. C. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. [Rataplán]
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Lucero. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos.
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matosés (Corzuelo). ¡Aleluyas finas!
32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. } A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas y chascarrillos.
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. } Jacinto Laballa. Novelas intimas.
42. }
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.
44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La casa de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fifiña.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Gavia. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
56. Francisco Aloántara. Córdoba.
57. Joaquín Dloenta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire.
61. L. Taboada. Colección de tipos.
62. Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Goñi. Río revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idilios.
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepin. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepin. Muerto de amor.
78. Conde León Tolstol. Venid a mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Murger. Elena.
81. Luis Taboada. Siga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna.
84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
85. Ivan Tourguenoff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Gael). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolewsky. Alma infantil.
89. E. de Amicls. Aire y Luz.
90. L. Garofa de Giner. Valentina.
91. E. de Amicls. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadig y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapuceras.
97. Voltaire. Cándido.
98. Goethe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Pagano. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castello Branco. María Moisés.
104. Graella Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina.
106. Manuel Carretero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar.
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las majadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusiñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.
123. A. Karr. El perro de Sir John.
124. E. Zamacols. Rick.

Precio de cada tomo: 80 céntimos

NOVA REIMPRESSIO

Diccionari

Català - Castellà & Castellà - Català

per A. Rovira i Virgili

Un tom 8.º relligat amb pegamoid

Ptes. 12

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 céntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebaixes.

PERTENEC
ATE

BIBLIOTECA
BARCELONES

PERTENEC
ATE
CE A LA
DEL
BARCELONES

EL RAISULI DE LA LLIGA

—Que's prepari l'Allende, que després d'entendre-se-les amb el El-Krim, se les haurà d'entendre amb mi.